

Чому ми нікчемні такі, Песталоцці?
Чому я ридаю — сльоза кипить в оці,
Чому до паска ж тягнусь рятівного,
Хоч знаю — о, як це потворно і вбого!
Чого це на друзки летять тарілки?
Та й в бога хтось наче покрав з-під руки
Й шпурляє на землю літаючі блюдця —
Чи там революція, чи там еволюція
Іде в педагогіці шалом реформи,
І космос розгойдують шквали і шторми?!
Ми ситі знаннями. Друковані дуже.
Чого ж ти горлаєш, коханий мій друже,
На це синьооке твоє, синьонебе,
Що мудрості хоче, не гвалту від тебе?
В церковнім приході закінчивши школу,
Твій батько їв хліб прекрутого помолу,
Та голосом тихим, бувало, лиш гляне:
«Дивись-но мені, ой Іване, Іване!»
На тому вже світі він хліб собі косить.
Чого ж тобі зирку було уже досить,
А вчителька вергає ось, мінометна,
Аж детонується збуджена Етна.
Чому ж оце мати твоя неписьменна,
У педакадеміях, звісно, не вчена,
Не гнута на наше премудре лекало,
Ганчіркою, правда, страшною лякала,
А мокра, то це вже найтяжча покара, —
Не біла по крилах малого Ікара,
Бо знала, що крила брунькуються в кожному,
Жила у законі оцім непреложнім!
Тож освятімося коло дитини,
Інакше не варті ми навіть пиліни,
І наша ученість, добром не підкута,—
То лжа єсть прелюта, то лжа єсть прелюта!

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська

поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.